

vilde gaa med til en falsk, forloren, overfladisk Følelsesopinion, og fordi vi havde saa megen Kultur i Livet og saa megen Forstaaelse af Udviklingen, at vi ikke vilde gaa med til gamle, forlængst afskaffede barbariske Straffe, fordi vi mente, at det vilde virke forraaende for hele Samfundet. Vi hævdede, at Raahed avler Raahed, og med god kulturhistorisk Grund hævdede vi: Jo frygteligere Forbrydelser, jo frygteligere Straf, de to Ting gaa altid Haand i Haand, men Tegnet paa det sidste Aarhundredes Kultur har været en Nedgang i Forbrydelserne, i deres Raahed og deres Antal, og den stadige Humanisering og Mildning af Straffen. Vi vilde, at vi skulde fortsætte den hundrede Aar gamle Kulturudvikling.

Men den daværende Justitsminister fik Medhold af et Flertal her i Tinget i sit reaktionære Brud med et Aarhundredes Kulturudvikling. Man var ikke langt fra at gøre os, der gik imod Pryglestraffen, til Bøllernes Parti, at gøre os til Forbrydernes Forsvarere. Jeg kunde citere Snese af Udtalelser fra det daværende Regeringspartis Aviser, ligesom „Dannebrog“ til „Ringkøbing Amts Dagblad“, om, at Socialdemokratiet her rigtig viste, hvilket Bølle- og Forbryderparti det i Grunden var, fordi vi stod i Pagt med det store Flertal af Nutidens Kriminalister og for øvrigt — det viste sig i denne Sal — i Pagt med alle dem, som havde lidt Kulturfølelse i Livet. Men der var en Mand, som havde politisk Interesse af at benytte denne panikagtige Stemning. Han vidste, at den daværende Konseilspræsident som moderne Jurist maatte være imod Legemsstraffens Genindførelse — og den daværende Konseilspræsident var derimod —, han saa, at denne Sag kunde bruges og misbruges i hans egoistiske Politiks Tjeneste. Han vidste endvidere, at samtidig med, at han foreslog at skærpe Straffen for Voldsforseelser ved at opgrave en gammel barbarisk Straffemaade, stod han selv som Storbryderen, der kom dybere og dybere ned i sin egen Forbrydelse og derfor trængte til at staa mere og mere ukontrolleret. Det var ham — det kom frem under Rigsretsforhandlingen — magtpaaliggende at faa dem ud af Ministeriet, som dog i nogen Maade holdt ham indenfor rimelige Grænser og øvede Kontrol med ham. Det blev oplyst under Rigsretsproceduren, at den daværende Konseilspræsident, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), i alt Fald een Gang var skreden ind for at forhindre den daværende

Justitsministers Misbrug. Derfor trængte denne til at faa den Konseilspræsident bort, som dog i nogen Maade lagde Baand paa hans forbryderske Tilbøjeligheder. Han trængte til at være omgiven udelukkende af Folk, som han vidste ikke vilde lægge ham alvorlige Hindringer i Vejen. Han vidste, at Spørgsmaalet om Pryglestraffen var udmærket velskikket til en saadan politisk Sprængning, og han vidste, at her kunde han med sit nu salige Hovedstadsblad operere i al den forlorne Overfladiskhed, alt det Snobberi og den falske Følelsesopinion, som kan komme frem ved saadanne Lejligheder. Her kunde han rigtig faa Anledning til at angribe Socialdemokraterne og de Radikale, rigtig lefle med de daarligste Instinkter i Befolkningen. Han vidste, at han i denne Sag havde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) paa sin Side. Det ærede Medlem fra Ringkøbing havde en Gang, nemlig den 2. December 1895, ganske vist i en parentetisk Bemærkning, erklæret sig for en Tilhænger af Legemsstraffen. Mærkværdig nok, den første Gang det overhovedet blev udtalt her i Salen i den sidste Menneskealder, den første Gang det blev udtalt fra frisindet Side, var det af det ærede Medlem fra Ringkøbing.

Den daværende Justitsminister vidste altsaa, at i denne Sag havde han det ærede Medlem fra Ringkøbing paa sin Side, og saa tog han fat og talte om de „læsterlige Klø“ og om disse „Karle“, som skulde slaas med, og bebudede for sine Prygl en Sejrsgang gennem begge Rigsdagens Ting. Slet udarbejdet og slet forberedt var dette Lovforslag, der var ledsaget af en Statistik, som ved nærmere Undersøgelse viste sig at være fuldkommen forkert. Det viste sig, at disse Voldsforbrydelser ingenlunde vare i Tiltagen, men snarere i Aftagen. Den Modstand, han mødte baade fra Socialdemokratiets Side, fra Medlemmer i hans eget Parti, efterhaanden ikke fra saa faa, og med megen Kraft fra den Mand, som nu sidder i Regeringen, og hvis Tilstedeværelse der overhovedet gør det til en Selvfølge, at dette Lovforslag foreligger, den Modstand gjorde, at der maatte indslaas paa en delvis ny Taktik. De læsterlige Prygl, de nøgne Klø kunde dog ikke gennemføres her, og ærede Medlemmer erindre, hvorledes før anden Behandling Udvalget angaaende Prygleloven standsede sit Arbejde, og et helt nyt Forslag blev indbragt fra 8 Medlemmer af Udvalget, efter at man for